

Arrest

nr. 196 244 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel broodthaersplein 8/5
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 april 2017.

1.3. Op 29 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 8 juli 1981 in Maghagha in de provincie Minya. U bezit de Egyptische nationaliteit en bent koptisch christen van religie. Uw beide ouders leven in een ouderlingentehuis in Cairo. U heeft twee broers en twee zussen. Uw zussen wonen in de VS. Uw broer G.(...) M.(...) N.(...) A.(...) (o.v.: 8.245.847 – CGVS: 16/14076) verblijft in België en diende ook een asielaanvraag in. Uw broer R.(...) werd in Egypte vermoord.

Eind 2009 werd uw zus ontvoerd door leden van de familie A.(...) H.(...). Voor dit incident was u zelf verschillende keren opgesloten geweest. De ontvoerders beweerden dat zij was bekeerd tot de islam. De priester van jullie kerk kon via tussenpersonen onderhandelen met de ontvoerders. De tussenpersonen concludeerden dat het hier wel degelijk om een ontvoering, geen bekering, ging. Uiteindelijk eisten de ontvoerders jullie gronden in ruil voor de vrijlating van uw zus. Jullie stemden in en zo kwam uw zus weer vrij. Enkele dagen later deelde de priester jullie mee dat het probleem niet voorbij was, omdat moslims in jullie omgeving meenden dat uw zus wel degelijk was bekeerd, dat ze dus 'bij hen' hoort en niet bij uw familie. Enkele dagen later leidde dit tot geweld: een meute kwam naar jullie huis en ze staken de onderste verdieping en twee motorfietsen in brand. De lokale politie was niet bereikbaar, maar de priester kon de politie van de provincie contacteren en zij kwamen jullie ontzetten. U en uw vader werden hierna enkele dagen vastgehouden door de politie in het kader van het onderzoek naar het incident. Nadien trokken u en uw broers en zussen naar Cairo, terwijl uw ouders een onderkomen vonden in een huis van de kerk voor oudere mensen. Uw vader keerde nog korte tijd terug naar jullie huis, maar werd daar opnieuw aangevallen. Na enkele maanden konden zij worden ondergebracht in een ouderlingentehuis in Cairo. Met hulp van de kerk konden uw zussen een verblijf in de VS bekomen. Zij verblijven intussen daar. Dit ging niet voor u en uw broers, maar jullie konden wel een visum voor Rusland krijgen.

In december 2009 verlieten u en uw beide broers Egypte. Jullie reisden legaal naar Rusland. Vervolgens reisden jullie illegaal via Wit-Rusland en Turkije naar Griekenland, waar jullie zo'n vijf jaar verbleven. In Griekenland werden jullie vingerafdrukken genomen en werden jullie geregistreerd als asielzoekers. Uw aanvraag werd niet onderzocht en geen definitieve beslissing werd genomen. U kon in Griekenland verblijven met een kaart die u om het half jaar moest vernieuwen.

In 2012 besloten jullie Griekenland te verlaten. In Bulgarije werden jullie echter vastgehouden wegens illegale doortocht. U en uw broer M.(...) werden teruggestuurd naar Griekenland. In het geval van uw broer R.(...) werd besloten tot een repatriëring naar Egypte. In Egypte moest hij een procedure doorlopen waarbij hij zich bij verscheidene politiekantoren moest melden om zo na te gaan of hij ergens problemen had. Hij moest ook bij het politiekantoor van Maghagha langs gaan. Toen hij daar buiten kwam werd hij aangevallen door een groep mannen en vermoord. Iemand met de bijnaam 'B.(...)' werd voor de moord gearresteerd, maar kwam vrij na twee maanden.

In 2016 verlieten u en M.(...) opnieuw Griekenland. Via Macedonië, Servië en Hongarije reisden jullie naar België. U kwam hier aan op 10 mei 2016 en op 12 mei 2016 diende u een asielaanvraag in. Uw broer vroeg op 25 april 2016 al asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een geboortecertificaat van de kerk, uw identiteitskaart, een uittreksel uit uw geboortecertificaat, uw doopattest, twee documenten rond de vrijgave van het lichaam van uw broer, de overlijdensakte van uw broer en het proces-verbaal over de ontvoering van uw zus.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient een punt besproken te worden dat weliswaar niet rechtstreeks in verband staat met jullie vluchtrelaas, maar uw algemene geloofwaardigheid zwaar schaadt. In het kader van uw voorbereidend gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u over twee arrestaties van

verscheidene dagen rond 2008, vóór de ontvoering van uw zus (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 18/05/2016, vraag 3.1). Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u gevraagd of u vóór de problemen rond uw zus al ooit in de gevangenis had gezeten. Daarop antwoordde u dat u niet echt in de gevangenis had gezeten, maar een of twee dagen was aangehouden, bijvoorbeeld na een vechtpartij (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/04/2017, p. 11). U zei dat u dit zo'n drie keer overkwam, een keer in 2005, maar verder kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer (zie CGVS, p. 11-12). Vervolgens werd u gevraagd naar de aanleidingen van uw aanhoudingen. Twee kon u noemen, maar de derde niet (zie CGVS, p. 12). Dan werd u gevraagd of u wel een derde keer had vastgezet, bij DVZ had u het immers slechts over tweemaal gehad. Uiteindelijk zei u dat u wel tien keer enkele dagen was opgesloten na aan een controlepost te zijn aangehouden, omdat u christen bent (zie CGVS, p. 12). U werd gevraagd de tegenstrijdigheden te verklaren, waarop u zei dat sommige zaken naar boven komen, maar andere niet (zie CGVS, p. 12). Dit kan uiteraard geen verschoning zijn voor de enorme verschillen in uw verklaringen. Een opsluiting is een dermate ingrijpende gebeurtenis dat het absoluut niet aannemelijk is dat u niet zou weten of u dit twee keer of tien keer overkwam.

Blijkbaar wilde u de arrestaties gebruiken om uw moeilijkheden als christen in Egypte aan te dikken. Uw incoherente en tegenstrijdige verklaringen over deze arrestaties zijn echter ongeloofwaardig. Bovendien blijkt hieruit een grote bereidheid uwentwege het CGVS te misleiden over uw ervaringen in Egypte.

Dan dienen de initiële problemen besproken te worden die tot uw vertrek uit Egypte zouden hebben geleid, namelijk de ontvoering van uw zus en de daaropvolgende aanval op jullie huis (zie CGVS, p. 8, 9, 14, 15, 16, 17).

Hierbij vallen verscheidene problematische elementen op. Ten eerste bent u opvallend onwetend over de onderhandelingen die de vrijlating van uw zus voorafgingen. Dit is nochtans een cruciaal element. U kon vertellen dat de pastoor via via contact opnam met de ontvoerders en dat twee dorpsverantwoordelijken fungeerden als tussenpersonen (zie CGVS, p. 15). Nadien vertelde u echter dat er veel mensen bij de bemiddeling betrokken waren, maar u kon niet duiden wie dat waren (zie CGVS, p. 16). Na een tweede keer gevraagd te zijn, vertelde u dat er nog verschillende dorpsverantwoordelijken uit de omgeving waren (zie CGVS, p. 16). Gegeven het belang dat deze mensen hadden voor uw zus, is het bevreemdend dat u niet duidelijker de deelnemers aan de bemiddelingen zou kunnen noemen. Evenzeer bevreemdend is dat u geen idee had welke vorm deze bemiddeling aannam. U werd tweemaal gevraagd of een zitting met de verschillende notabelen werd georganiseerd, of de pastoor iedereen individueel contacteerde. Hierop kon u slechts antwoorden dat de pastoor dat regelde en dat dat zijn taak was (zie CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u hierin zo gelaten zou zijn. Gezien het lot van uw zus er van af hing kan men verwachten dat u alles in het werk zou stellen om zo veel mogelijk over de bemiddelingen te weten te komen. Op die manier zou u zelf de kansen tot succes kunnen inschatten en, belangrijker, nagaan of de pastoor zich wel naar best vermogen inzet.

Ten tweede is er het element van de beweerde bekering van uw zus. Dat is cruciaal, want indien men er van uit ging dat uw zus werkelijk tot de islam was bekeerd, is het waarschijnlijk dat zeer veel moslims gemeend zouden hebben dat zij moest worden weggehouden van haar christelijke familie, zoals u ook zelf aangeeft (zie CGVS, p. 17). Dit zou haar vrijlating enorm bemoeilijkt hebben. Initieel zei u dat de twee betrokken dorpsverantwoordelijken duidelijk aan de ontvoerders zeiden dat het om een ontvoering, niet om een bekering, ging (zie CGVS, p. 15). Wanneer u nadien drie keer werd gevraagd hoe u wist dat de tussenpersonen accepteerden dat uw zus niet was bekeerd, antwoordde u steeds naast de vraag door te zeggen dat de pastoor jullie tussenpersoon was en dat de tussenpersoon geen mening heeft (zie CGVS, p. 16). Pas na een vierde keer te zijn gevraagd, antwoordde u dat de dorpsverantwoordelijken nooit zouden zijn tussengekomen moesten ze zeker zijn dat het een bekering was (zie CGVS, p. 17). Dit antwoord, na drie keer de vraag niet te beantwoorden, toont aan dat u geen bron heeft en dat het om een veronderstelling gaat. Dat is vreemd. Enerzijds omdat u initieel zo stellig verklaarde dat de dorpsverantwoordelijken duidelijk zeiden dat uw zus was ontvoerd. Dat is een opvallende en duidelijke stelling die suggereert dat u precieze informatie kreeg over de bemiddelingen. Nu blijkt dus echter dat dat helemaal niet het geval is. Anderzijds is dit vreemd omdat zo opnieuw blijkt dat u naliét informatie in te winnen over een belangrijke factor in de vrijlating van uw zus. Zoals hierboven aangetoond hing haar vrijlating immers af van het geloof dat werd gehecht aan haar beweerde bekering. Men zou verwachten dat u enige moeite deed om, bijvoorbeeld via de pastoor, te weten te komen of de bekering van uw zus werd geloofd of niet. Klaarblijkelijk deed u dat dus niet.

Ten derde vertoont ook uw broer een opvallende desinteresse in de ontvoering van uw zus. Hij legde het proces-verbaal voor van de ontvoering van uw zus. Gevraagd of er specifieke details van de ontvoering instonden, zei hij dat hij dat niet wist. Gevraagd of hij het proces-verbaal las, stelt hij van wel maar dat hij niet weet of er details in staan (zie gehoorverslag CGVS G.(...) M.(...) N.(...) A.(...) [M] dd. 09/03/2017, p. 7). Het is bevreemdend dat uw broer het proces-verbaal over de ontvoering van zijn zus, de grond van het probleem op basis waarvan hij asiel aanvraagt, niet of zeker niet aandachtig zou hebben gelezen.

Ten vierde is het bizar hoe weinig actie jullie ondernamen toen het probleem, na de vrijlating van uw zus, weer de kop op stak. Minder dan een maand na haar vrijlating hoorden jullie van de pastoor dat jullie belagers het niet daarbij zouden laten en dat ze eisten dat jullie zich ofwel zouden bekeren tot de islam ofwel zouden vertrekken. Ongeveer een week nadien werd jullie huis aangevallen (zie CGVS, p. 9, 17). Opnieuw valt op dat u niet naging van waar de pastoor dat haalde (zie CGVS, p. 17), nochtans belangrijk om de ernst van het probleem in te schatten. Gevraagd naar wat jullie ondernamen om het probleem op te lossen zei u dat jullie rekenden op de pastoor. Net voordien had u echter gezegd dat er toen geen onderhandelingen waren (zie CGVS, p. 17). Gegeven dat de pastoor niet kon helpen is het bevreemdend dat jullie verder niets zouden hebben ondernomen.

Op basis van bovenstaande bevindingen moet het CGVS concluderen dat u de ontvoering van uw zus en de daarop volgende problemen niet aannemelijk kon maken.

Nu dient kort het vonnis besproken te worden dat tegen u en uw broer M.(...) werd geveld.

Ten eerste is het vreemd dat het om een vonnis van 2009 of 2010 gaat (zie CGVS, p. 18), maar dat u pas van het bestaan ervan op de hoogte werd gebracht in 2016 (zie CGVS, p. 19), toen jullie zelf het initiatief namen om via jullie advocate meer informatie te bekomen (zie CGVS, p. 19). U poogde dit te verklaren door te stellen dat niemand van jullie nog op jullie oorspronkelijke adres woont (zie CGVS, p. 19), waardoor men uw familie niet kon lokaliseren. Dat mag zo zijn, maar dan nog is het bevreemdend dat zo weinig ruchtbaarheid werd gegeven aan jullie vonnis. Moesten de autoriteiten enige moeite hebben gedaan om jullie te vinden, kan men zich moeilijk inbeelden dat jullie dat niet ter ore zou zijn gekomen wanneer bijvoorbeeld een kennis van jullie iets vernam over een opsporingsbericht of een arrestatiebevel, of wanneer mensen van de kerk of verwanten hier iets over opvingen.

Ten tweede valt het op dat u klaarblijkelijk geen moeite deed om meer te weten te komen over uw vonnis. U kon niets krijgen van de advocate in Egypte, omdat zij geen volmacht van jullie had om documenten aan te vragen (zie CGVS, p. 18). In acht genomen dat u al zo'n zes maanden voor uw gehoor door het CGVS op de hoogte was van het bestaan van dit vonnis (zie CGVS, p. 19), is het zeer vreemd dat u nog geen volmacht regelde. Ondersteunende documenten zouden immers zeer relevant kunnen zijn voor uw aanvraag aangezien ze zouden kunnen helpen aantonen dat uw probleem nog steeds actueel is. Van iemand met een oprechte vrees voor Egypte vanwege problemen die dateren van 2009 (zie CGVS, p. 3) kan men verwachten dat hij alles in het werk stelt om de actualiteit van zijn vrees in 2017 aan te tonen. Uw houding getuigt eerder van een zekere mate van desinteresse.

Ten derde is ook uw broer opvallend onwetend over zijn vonnis. Nochtans kregen jullie van zijn vonnis wel een document aan (zie CGVS M, p. 7). Zo kon hij niet zeggen wanneer het vonnis precies geveld werd, op basis van welke wet hij werd veroordeeld, door welke rechtbank hij werd veroordeeld, of hij tegen zijn veroordeling in beroep kon gaan en wie precies de klacht indiende (zie CGVS M, p. 7-8). Van iemand die werd veroordeeld in Egypte en onder andere daardoor meent dat hij niet kan terugkeren, kan men verwachten dat hij moeite doet om de details van zijn veroordeling goed te onderzoeken.

Hierbij dient nog de volgende opmerking gemaakt te worden: naar aanleiding van een vraag over het vonnis stelde u dat ze jullie overal zochten (zie CGVS, p. 18). Wanneer u verderop gevraagd werd hoe u dat weet, herhaalde u eerst dat ze jullie zochten om jullie te vermoorden zoals ze met uw broer deden, vervolgens begreep u de vraag niet en ten slotte zei u dat het logisch is dat ze u zouden zoeken omdat ze jullie aanvielen (zie CGVS, p. 19). Uw bewering dat ze jullie overal zochten om jullie te vermoorden is dus een louter vermoeden. Dat u dergelijke straffe uitspraken doet over iets waar u helemaal geen feitelijke kennis over heeft doet uw geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van uw relaas uiteraard geen goed. Samengevat moet gesteld dat het bestaan van jullie vonnis niet kan overtuigen.

Nu wordt de moord op uw broer besproken. U legde weliswaar de overlijdensakte van uw broer voor, maar gezien al de hierboven genoemde problematische elementen in uw relaas, dient zeer kritisch naar

de moord gekeken te worden. Daarom werd u gevraagd documenten voor te leggen aangaande de klacht en het onderzoek naar aanleiding van de moord (zie CGVS, p. 19-20). U legde deze echter niet voor. U stuurde een mail waarin u vertelde hoe de advocate die u contacteerde u niet kon helpen, vermoedelijk omdat ze het druk zou hebben vanwege een aanslag op een kerk (zie mail dd. 14/04/2017 in het administratief dossier). Deze verklaring kan echter bezwaarlijk verschoning bieden aangezien niet blijkt dat u aandrang, meerdere keren probeerde of via andere kanalen probeerde. De moord op uw broer blijft dus onvoldoende gedocumenteerd.

Ten tweede dient een opvallende tegenstrijdigheid vermeld te worden: u stelde dat uw broer in Maghagha werd vermoord (zie CGVS, p. 11), terwijl uw broer M.(...) zei dat de moord in Ayn al-Shams, in Cairo gebeurde (zie CGVS M, p. 5 en vergelijk met CGVS M, p. 2).

Ten derde blijkt uit de verklaringen van uw broer opnieuw een desinteresse voor de feiten van jullie vervolgingsrelaas. Zo stelde hij van de moord op jullie broer geweten te hebben, maar hij hoorde pas van de arrestatie van de verdachte en de daaropvolgende vrijlating toen jullie van de advocate in Egypte bijkomende documenten vroegen. Het is uiterst bevreemdend dat hij zou vernemen dat jullie broer vermoord werd, zou aannemen dat dat gebeurde vanwege de problemen die ook jullie uit Egypte deden vertrekken, maar zou nalaten bijkomende informatie in te winnen over het onderzoek. Bovendien is hij niet coherent over waarom hij niet eerder nieuws kreeg over de dader. Eerst stelde hij dat 'ze' het niet wilden vertellen, om vervolgens te stellen dat 'ze' niets hebben verborgen (zie CGVS M, p. 6).

Omwille van bovenstaande bevindingen, samen met de eerder genoemde problematische elementen, moet het CGVS vaststellen dat u de moord op uw broer niet aannemelijk kon maken.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat jullie geen van beiden moeite deden om een permanent verblijf in Griekenland te bekomen, hoewel jullie daar ettelijke jaren hebben gewoond. Jullie hadden al die tijd een tijdelijk verblijfsrecht (zie CGVS, p. 6) dat dus in principe op een bepaald moment zou kunnen worden stopgezet, in welk geval niet kon worden uitgesloten dat jullie gedwongen zouden zijn terug te keren naar Egypte. U stelde dat er een mogelijkheid bestond om via een advocaat een permanent verblijf te verkrijgen, maar de kaart van zes maanden die jullie telkens kregen volstond voor u (zie CGVS, p. 7). Ook uw broer stelde weinig interesse te hebben in een lang verblijf in Griekenland (zie CGVS M, p. 2). Van iemand die beweert in levensgevaar te verkeren bij een terugkeer naar Egypte, zou men verwachten dat hij alles in het werk stelt om zo snel mogelijk permanente bescherming te bekomen op een veilige plaats. Dit deden jullie kennelijk niet, hetgeen jullie vrees voor Egypte sterk ondergraaft.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Sinds het einde van 2013 is het aantal en de ernst van gewelddaden tegen koptische christenen evenwel flink afgenomen. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sektarische incidenten voor, in het bijzonder in Opper-Egypte. Hoewel het aantal ontvoeringen, in de meeste gevallen voor losgeld, en gevallen van afpersing van christenen is afgenomen, blijven deze incidenten voorvallen, vooral in Opper-Egypte. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat, onder het bewind van president al-Sisi, de overheid bereid is en meer inspanningen doet om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze

aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Op 9 maart 2017 vond een dubbele aanslag plaats tegen koptische kerken in de steden Tanta en Alexandrië. Deze aanslagen werden opgeëist door IS (Islamitische Staat). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten maatregelen nemen om nieuwe aanslagen te vermijden. President al-Sisi kondigde voor drie maanden de noodtoestand af. In het hele land zullen openbare gebouwen en infrastructuur door militairen worden beschermd.

Hoewel koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Uit bovenstaande observaties blijkt dus dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De overlijdensakte van uw broer en de documenten die erbij horen en het proces-verbaal aangaande de ontvoering op uw zus hebben slechts bewijswaarde in het kader van een aannemelijk en coherent relaas, wat hier niet het geval is. De overige documenten ondersteunen uw identiteit, uw herkomst en uw religie. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven

gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw broer M.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“1.

Wat betreft zijn voorafgaande arrestaties

Verzoeker licht toe dat hij voor de ontvoering van zijn zus reeds een aantal keer opgesloten werd, omwille van het feit dat hij een koptische Christene is. Hij heeft de data niet nauwgezet bijgehouden, maar bevestigt dat hij inderdaad in het verleden veel problemen heeft gekend omwille van het loutere feit dat hij Christene is.

2.

Wat betreft de onderhandelingen die de vrijlating van zijn zus voorafgingen, bevestigt verzoeker dat er veel onderhandelingen hebben plaatsgevonden waarbij de pastoor een prominente rol heeft gespeeld. Welke dorpsverantwoordelijken deelnamen aan de onderhandelingen, kan hij echter niet met zekerheid zeggen.

De ontvoerders beweerden dat zij bekeerd was tot de islam, waar de tussenpersonen besloten dat het duidelijk om een ontvoering ging en niet om een bekering. De ontvoerders eisten gronden in ruil voor de vrijlating van zijn zus. De familie stemde in en zo kwam zijn zus vrij.

Minder dan een maand na de vrijlating van zijn zus vernam de familie van de pastoor dat de belagers het hierbij niet gingen laten. De moslims meenden dat zijn zus bekeerd was en daardoor "één van hen" geworden was. Er werd wederom geëist dat zij zouden vertrekken, of zich zouden bekeren tot de islam. Ongeveer een week daarna werd hun huis samen met twee motorfietsen in brand gestoken. De lokale politie was niet bereikbaar. De priester contacteerde de politie van de provincie die de familie kwam ontzetten. Zijn ouders vonden een onderkomen in een huis van de kerk; verzoeker, zijn broers en zussen gingen naar Caïro. Zijn vader keerde nog terug naar zijn huis, maar werd nogmaals aangevallen. De ouders van verzoeker verblijven nu in een ouderlingentehuis in Caïro, zijn zussen hebben verblijfsrecht in de VS.

Zijn broer, M.(...), legde een PV neer van de ontvoering van zijn zus. M.(...) heeft het PV niet vaak gelezen daar het voor hem te traumatiserend is.

Aangaande het vonnis dat werd geveld tegen Mina.(...) en O.(...), deelt O.(...) mee dat hij slechts in 2016 op de hoogte gebracht werd van het vonnis dat geveld werd tegen hen in 2009/2010. Het klopt inderdaad dat zijn familie niet meer woonachtig is op het adres waar zij vroeger verbleven en dat zij wellicht om die reden geen kopie hebben ontvangen van het vonnis. Daar de advocate geen volmacht had, kon geen kopie van het vonnis worden overgemaakt. Verzoeker is van oordeel dat zowel hij zelf als zijn broer gezocht worden naar aanleiding van de veroordeling. Hij vreest dat hen hetzelfde lot zal treffen als hun broer R.(...). De moord op R.(...) werd aangetoond met de overlijdens akte.

Het CGVS eist verdere stukken aangaande de klacht en het onderzoek naar aanleiding van de moord. Verzoeker heeft getracht zijn advocaat te bereiken, maar deze kon helaas geen verdere informatie verschaffen.

3.

M.(...) heeft verklaard dat zijn broer werd gedood in Maghagha. Dit betreft duidelijk een misverstand.

4.

M.(...) was zwaar getraumatiseerd naar aanleiding van het overlijden van zijn broer R.(...). O.(...) heeft hem daarom niet alle details verteld voortvloeiend uit de moord en het onderzoek.

Het CGVS stelt dat het loutere feit van koptische Christene te zijn op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling. Verzoeker heeft aangetoond met eensluitende verklaringen en stukken dat hij (en zijn familie) wel degelijk het slachtoffer is geworden van geweld vanwege een moslimbroederfamilie. Het gezin is daarbij uiteengejaagd en R.(...), zijn broer is vermoord. Verzoeker is samen met zijn broer M.(...) naar Europa gevlucht, teneinde bescherming te verkrijgen onder het verdrag van Genève.

5.

Verzoeker licht toe dat in zijn specifieke geval de Egyptische autoriteiten niet in staat zijn of bereid zijn hem bescherming te bieden tegen zijn problemen. Hij deelt mee dat het voor Christenen weliswaar mogelijk is om aangifte te doen bij de politie, maar dat er met zo'n aangifte in de praktijk nauwelijks iets mee wordt gedaan. In veel gevallen vindt er geen daadwerkelijke strafvervolgning plaats.

6.

Binnenlands vluchtalternatief: gegeven de gekende problematiek van de koptische Christenen in Egypte, had het CGVS dienen na te gaan of verzoeker zich elders veilig kan vestigen in zijn herkomstland. Het onderzoek van het dossier van verzoeker schiet te kort, daar geen aandacht werd geschonken aan dit punt.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat hij als Koptische christen een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder het eerste middel en stelt dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “28 doden bij aanslag op christenen in Egypte” van Het Laatste Nieuws van 27 mei 2017.

2.3.2. Op 24 november 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “Country Policy and Information Note. Egypt: Christians” van UK Home Office van juli 2017 en de COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn arrestaties, (ii) hij onwetend is over de onderhandelingen die de vrijlating van zijn zus voorafgingen, hij klaarblijkelijk geen moeite deed om te weten te komen of de bekering van zijn zus al dan niet werd geloofd, ook zijn broer een opvallende desinteresse vertoont in de ontvoering van zijn zus en het bizar is hoe weinig actie zij ondernamen toen het probleem na de vrijlating van zijn zus weer de kop opstak, (iii) het vreemd is dat het vonnis dat tegen hem en zijn broer M. werd geveld reeds van 2009 of 2010 is maar hij pas van het bestaan ervan op de hoogte werd gebracht in 2016, hij klaarblijkelijk geen moeite deed om meer te weten te komen over zijn vonnis, ook zijn broer opvallend onwetend is over zijn vonnis en zijn bewering dat ze hen overal zochten om hen te vermoorden louter een vermoeden is, (iv) gezien de hierboven genoemde problematische elementen in zijn relaas zeer kritisch naar de moord op zijn broer dient gekeken te worden, die onvoldoende gedocumenteerd blijft, hij en zijn broer M. tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaats waar de moord gebeurde en uit de verklaringen van zijn broer opnieuw een desinteresse blijkt voor het onderzoek naar de moord, (v) hij en zijn broer geen moeite deden om een permanent verblijf in Griekenland te bekomen, hoewel zij daar ettelijke jaren hebben gewoond, hetgeen hun vrees voor Egypte sterk ondergraaft, (vi) hoewel Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 mei 2017 (CG nr. 1614505), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de door hem en zijn familie ondergane vervolgingsfeiten getuigen immers van een verregaande onwetendheid en zijn over de hele lijn dermate tegenstrijdig, vaag en weinig concreet dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, waar verzoeker aanvoert dat hij voor de ontvoering van zijn zus reeds een aantal keer opgesloten werd omwille van het feit dat hij een Koptische christen is, hij stelt dat hij de data niet nauwgezet heeft bijgehouden doch bevestigt dat hij inderdaad in het verleden veel problemen heeft gekend omwille van het loutere feit dat hij christen is, slaagt hij er geenszins in de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren waar in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld *“Vooreerst dient een punt besproken te worden dat weliswaar niet rechtstreeks in verband staat met jullie vluchtrelaas, maar uw algemene geloofwaardigheid zwaar schaadt. In het kader van uw voorbereidend gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u over twee arrestaties van verscheidene dagen rond 2008, vóór de ontvoering van uw zus (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 18/05/2016, vraag 3.1). Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u gevraagd of u vóór de problemen rond uw zus al ooit in de gevangenis had gezeten. Daarop antwoordde u dat u niet echt in de gevangenis had gezeten, maar een of twee dagen was aangehouden, bijvoorbeeld na een vechtpartij (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/04/2017, p. 11). U zei dat u dit zo’n drie keer overkwam, een keer in 2005, maar verder kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer (zie CGVS, p. 11-12). Vervolgens werd u gevraagd naar de aanleidingen van uw aanhoudingen. Twee kon u noemen, maar de derde niet (zie CGVS, p. 12). Dan werd u gevraagd of u wel een derde keer had vastgezeten, bij DVZ had u het immers slechts over tweemaal gehad. Uiteindelijk zei u dat u wel tien keer enkele dagen was opgesloten na aan een controlepost te zijn aangehouden, omdat u christen bent (zie CGVS, p. 12). U werd gevraagd de tegenstrijdigheden te verklaren, waarop u zei dat sommige zaken naar boven komen, maar andere niet (zie CGVS, p. 12). Dit kan uiteraard geen verschoning zijn voor de enorme verschillen in uw*

verklaringen. Een opsluiting is een dermate ingrijpende gebeurtenis dat het absoluut niet aannemelijk is dat u niet zou weten of u dit twee keer of tien keer overkwam.” De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt overwogen “Blijkbaar wilde u de arrestaties gebruiken om uw moeilijkheden als christen in Egypte aan te dikken. Uw incoherente en tegenstrijdige verklaringen over deze arrestaties zijn echter ongeloofwaardig. Bovendien blijkt hieruit een grote bereidheid uwentwege het CGVS te misleiden over uw ervaringen in Egypte.”

2.6.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker de ontvoering van zijn zus en de daarop volgende problemen niet aannemelijk maakt: “Dan dienen de initiële problemen besproken te worden die tot uw vertrek uit Egypte zouden hebben geleid, namelijk de ontvoering van uw zus en de daaropvolgende aanval op jullie huis (zie CGVS, p. 8, 9, 14, 15, 16, 17).

Hierbij vallen verscheidene problematische elementen op. Ten eerste bent u opvallend onwetend over de onderhandelingen die de vrijlating van uw zus voorafgingen. Dit is nochtans een cruciaal element. U kon vertellen dat de pastoor via via contact opnam met de ontvoerders en dat twee dorpsverantwoordelijken fungeerden als tussenpersonen (zie CGVS, p. 15). Nadien vertelde u echter dat er veel mensen bij de bemiddeling betrokken waren, maar u kon niet duiden wie dat waren (zie CGVS, p. 16). Na een tweede keer gevraagd te zijn, vertelde u dat er nog verschillende dorpsverantwoordelijken uit de omgeving waren (zie CGVS, p. 16). Gegeven het belang dat deze mensen hadden voor uw zus, is het bevreemdend dat u niet duidelijker de deelnemers aan de bemiddelingen zou kunnen noemen. Evenzeer bevreemdend is dat u geen idee had welke vorm deze bemiddeling aannam. U werd tweemaal gevraagd of een zitting met de verschillende notabelen werd georganiseerd, of de pastoor iedereen individueel contacteerde. Hierop kon u slechts antwoorden dat de pastoor dat regelde en dat dat zijn taak was (zie CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u hierin zo gelaten zou zijn. Gezien het lot van uw zus er van af hing kan men verwachten dat u alles in het werk zou stellen om zo veel mogelijk over de bemiddelingen te weten te komen. Op die manier zou u zelf de kansen tot succes kunnen inschatten en, belangrijker, nagaan of de pastoor zich wel naar best vermogen inzet.

Ten tweede is er het element van de beweerde bekering van uw zus. Dat is cruciaal, want indien men er van uit ging dat uw zus werkelijk tot de islam was bekeerd, is het waarschijnlijk dat zeer veel moslims gemeend zouden hebben dat zij moest worden weggehouden van haar christelijke familie, zoals u ook zelf aangeeft (zie CGVS, p. 17). Dit zou haar vrijlating enorm bemoeilijkt hebben. Initieel zei u dat de twee betrokken dorpsverantwoordelijken duidelijk aan de ontvoerders zeiden dat het om een ontvoering, niet om een bekering, ging (zie CGVS, p. 15). Wanneer u nadien drie keer werd gevraagd hoe u wist dat de tussenpersonen accepteerden dat uw zus niet was bekeerd, antwoordde u steeds naast de vraag door te zeggen dat de pastoor jullie tussenpersoon was en dat de tussenpersoon geen mening heeft (zie CGVS, p. 16). Pas na een vierde keer te zijn gevraagd, antwoordde u dat de dorpsverantwoordelijken nooit zouden zijn tussengekomen moesten ze zeker zijn dat het een bekering was (zie CGVS, p. 17). Dit antwoord, na drie keer de vraag niet te beantwoorden, toont aan dat u geen bron heeft en dat het om een veronderstelling gaat. Dat is vreemd. Enerzijds omdat u initieel zo stellig verklaarde dat de dorpsverantwoordelijken duidelijk zeiden dat uw zus was ontvoerd. Dat is een opvallende en duidelijke stelling die suggereert dat u precieze informatie kreeg over de bemiddelingen. Nu blijkt dus echter dat dat helemaal niet het geval is. Anderzijds is dit vreemd omdat zo opnieuw blijkt dat u naliét informatie in te winnen over een belangrijke factor in de vrijlating van uw zus. Zoals hierboven aangetoond hing haar vrijlating immers af van het geloof dat werd gehecht aan haar beweerde bekering. Men zou verwachten dat u enige moeite deed om, bijvoorbeeld via de pastoor, te weten te komen of de bekering van uw zus werd geloofd of niet. Klaarblijkelijk deed u dat dus niet.

Ten derde vertoont ook uw broer een opvallende desinteresse in de ontvoering van uw zus. Hij legde het proces-verbaal voor van de ontvoering van uw zus. Gevraagd of er specifieke details van de ontvoering instonden, zei hij dat hij dat niet wist. Gevraagd of hij het proces-verbaal las, stelt hij van wel maar dat hij niet weet of er details in staan (zie gehoorverslag CGVS G.(...) M.(...) N.(...) A.(...) [M] dd. 09/03/2017, p. 7). Het is bevreemdend dat uw broer het proces-verbaal over de ontvoering van zijn zus, de grond van het probleem op basis waarvan hij asiel aanvraagt, niet of zeker niet aandachtig zou hebben gelezen.

Ten vierde is het bizar hoe weinig actie jullie ondernamen toen het probleem, na de vrijlating van uw zus, weer de kop op stak. Minder dan een maand na haar vrijlating hoorden jullie van de pastoor dat jullie belagers het niet daarbij zouden laten en dat ze eisten dat jullie zich ofwel zouden bekeren tot de islam ofwel zouden vertrekken. Ongeveer een week nadien werd jullie huis aangevallen (zie CGVS, p. 9, 17). Opnieuw valt op dat u niet naging van waar de pastoor dat haalde (zie CGVS, p. 17), nochtans belangrijk om de ernst van het probleem in te schatten. Gevraagd naar wat jullie ondernamen om het probleem op te lossen zei u dat jullie rekenden op de pastoor. Net voordien had u echter gezegd dat er

toen geen onderhandelingen waren (zie CGVS, p. 17). Gegeven dat de pastoor niet kon helpen is het bevreemdend dat jullie verder niets zouden hebben ondernomen.

Op basis van bovenstaande bevindingen moet het CGVS concluderen dat u de ontvoering van uw zus en de daarop volgende problemen niet aannemelijk kon maken.” In het verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen dat er omtrent de vrijlating van zijn zus veel onderhandelingen hebben plaatsgevonden waarbij de pastoor een prominente rol heeft gespeeld, dat de ontvoerders beweerden dat zijn zus bekeerd was tot de islam maar de tussenpersonen besloten dat het duidelijk om een ontvoering ging, dat zijn zus uiteindelijk werd vrijgelaten in ruil voor gronden, dat de belagers van zijn familie minder dan een maand na de vrijlating van zijn zus via de priester te kennen gaven dat zij het hierbij niet zouden laten en dat de familie zich ofwel moest bekeren tot de islam ofwel moest vertrekken en dat ongeveer een week daarna hun huis samen met twee motorfietsen in brand werd gestoken, waarmee hij er evenwel niet in slaagt het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Met de stelling dat zijn broer M. het proces-verbaal van de ontvoering niet vaak heeft gelezen daar het voor hem te traumatiserend is, brengt verzoeker voorts geen valabele verklaring bij die de vastgestelde onwetendheid in hoofde van zijn broer kan vergoelijken. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dat verzoekers broer M. een proces-verbaal neerlegt ter staving van zijn asielmotieven doch hij geen blijk geeft als zou hij dit document daadwerkelijk hebben gelezen, doet wel degelijk (mede) afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn broer beweerde ontvoering van hun zus. Meer nog, de gebrekkige verklaringen van verzoekers broer omtrent het proces-verbaal maken dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

2.6.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt voorts terecht op dat het vreemd is dat het vonnis dat tegen verzoeker en zijn broer M. werd geveld reeds van 2009 of 2010 dateert maar hij pas van het bestaan ervan op de hoogte werd gebracht in 2016, dat het opvalt dat verzoeker klaarblijkelijk geen moeite deed om meer te weten te komen over zijn vonnis, houding welke getuigt van een zekere mate van desinteresse, dat ook zijn broer opvallend onwetend is over zijn vonnis en dat verzoekers bewering dat ze hen overal zochten om hen te vermoorden louter een vermoeden van zijnenwege betreft. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het louter volharden in zijn verklaringen dat hij slechts in 2016 op de hoogte werd gebracht van het bestaan van het vonnis, dat zijn familie hiervan wellicht geen kopie heeft ontvangen omdat niemand van zijn familie nog op hun oorspronkelijke adres woont, dat zijn advocate geen kopie van het vonnis kon overmaken omdat zij geen volmacht had en dat zowel hijzelf als zijn broer gezocht worden naar aanleiding van de veroordeling. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter andermaal niet in de motieven te ontcrachten waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Nu dient kort het vonnis besproken te worden dat tegen u en uw broer M.(...) werd geveld.*

Ten eerste is het vreemd dat het om een vonnis van 2009 of 2010 gaat (zie CGVS, p. 18), maar dat u pas van het bestaan ervan op de hoogte werd gebracht in 2016 (zie CGVS, p. 19), toen jullie zelf het initiatief namen om via jullie advocate meer informatie te bekomen (zie CGVS, p. 19). U poogde dit te verklaren door te stellen dat niemand van jullie nog op jullie oorspronkelijke adres woont (zie CGVS, p. 19), waardoor men uw familie niet kon lokaliseren. Dat mag zo zijn, maar dan nog is het bevreemdend dat zo weinig ruchtbaarheid werd gegeven aan jullie vonnis. Moesten de autoriteiten enige moeite hebben gedaan om jullie te vinden, kan men zich moeilijk inbeelden dat jullie dat niet ter ore zou zijn gekomen wanneer bijvoorbeeld een kennis van jullie iets vernam over een opsporingsbericht of een arrestatiebevel, of wanneer mensen van de kerk of verwanten hier iets over opvingen.

Ten tweede valt het op dat u klaarblijkelijk geen moeite deed om meer te weten te komen over uw vonnis. U kon niets krijgen van de advocate in Egypte, omdat zij geen volmacht van jullie had om documenten aan te vragen (zie CGVS, p. 18). In acht genomen dat u al zo'n zes maanden voor uw gehoor door het CGVS op de hoogte was van het bestaan van dit vonnis (zie CGVS, p. 19), is het zeer vreemd dat u nog geen volmacht regelde. Ondersteunende documenten zouden immers zeer relevant kunnen zijn voor uw aanvraag aangezien ze zouden kunnen helpen aantonen dat uw probleem nog steeds actueel is. Van iemand met een oprechte vrees voor Egypte vanwege problemen die dateren van 2009 (zie CGVS, p. 3) kan men verwachten dat hij alles in het werk stelt om de actualiteit van zijn vrees in 2017 aan te tonen. Uw houding getuigt eerder van een zekere mate van desinteresse.

Ten derde is ook uw broer opvallend onwetend over zijn vonnis. Nochtans kregen jullie van zijn vonnis wel een document aan (zie CGVS M, p. 7). Zo kon hij niet zeggen wanneer het vonnis precies geveld werd, op basis van welke wet hij werd veroordeeld, door welke rechtbank hij werd veroordeeld, of hij tegen zijn veroordeling in beroep kon gaan en wie precies de klacht indiende (zie CGVS M, p. 7-8). Van

iemand die werd veroordeeld in Egypte en onder andere daardoor meent dat hij niet kan terugkeren, kan men verwachten dat hij moeite doet om de details van zijn veroordeling goed te onderzoeken. Hierbij dient nog de volgende opmerking gemaakt te worden: naar aanleiding van een vraag over het vonnis stelde u dat ze jullie overal zochten (zie CGVS, p. 18). Wanneer u verderop gevraagd werd hoe u dat weet, herhaalde u eerst dat ze jullie zochten om jullie te vermoorden zoals ze met uw broer deden, vervolgens begreep u de vraag niet en ten slotte zei u dat het logisch is dat ze u zouden zoeken omdat ze jullie aanvielen (zie CGVS, p. 19). Uw bewering dat ze jullie overal zochten om jullie te vermoorden is dus een louter vermoeden. Dat u dergelijke straffe uitspraken doet over iets waar u helemaal geen feitelijke kennis over heeft doet uw geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van uw relaas uiteraard geen goed. Samengevat moet gesteld dat het bestaan van jullie vonnis niet kan overtuigen.” De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om accurate informatie over zijn recente situatie te bekomen. Dergelijke informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over het vonnis dat tegen hem zou zijn uitgesproken, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaande desinteresse welke onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielaanvraag. Mede gelet op het feit dat verzoekers broer M. wél een afschrift voorlegt van het vonnis dat tegen hem zou zijn uitgesproken, kan het overigens bezwaarlijk overtuigen dat verzoeker geen kopie van zijn vonnis heeft kunnen bekomen omdat zijn advocate hiertoe geen volmacht had. Het geheel van voormelde motieven van de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette relaas, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Ook wat betreft de moord op zijn broer R. slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen. Doorslaggevend in dit verband is de vaststelling dat verzoeker en zijn broer M. zich tegenspreken over de plaats waar deze moord gebeurde. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, stelde verzoekers broer M. in niet mis te verstane bewoordingen “CG: *Vertel mij eens wat er met uw broer R. gebeurde na zijn terugkeer naar Egypte? AZ: Hij werd opgepakt in Bulgarije en zes maanden vastgehouden en dan terug naar Egypte gestuurd, dan onderging hij de roterende zool, dwz van het ene politiekantoor naar het andere en dan wordt zijn naam gecontroleerd, bij aankomst in Ayn Shams werd hij door die mannen op een plein aangevallen, ze hadden messen en stokken bij en hij overleed aan zijn verwondingen.*” (gehoor CGVS, p. 5). Verzoeker verklaarde daarentegen “(...) *Toen mijn broer het politiekantoor van Maghagha buiten stapte, twee straten verder was een plein. Daar werd hij aangevallen en vermoord.*” (gehoor CGVS, p. 11). Verzoekers broer M. toonde zich bovendien onwetend omtrent het verloop van het onderzoek naar de moord (gehoor CGVS, p. 5-6). Verzoeker tracht deze onwetendheid te verschonen, stellende dat hij M. niet alle details heeft verteld over de moord en het onderzoek omdat M. zwaar getraumatiseerd was door het overlijden van zijn broer R., waarmee hij er andermaal niet in slaagt de Raad te overtuigen. Het betreft hier immers de moord op een direct familielid. Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat M. niet op de hoogte zou willen blijven van het verloop van het onderzoek en dat hij zich hieromtrent niet zou informeren. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook onbegrijpelijk dat M. zou vernemen dat R. vermoord werd, dat hij zou aannemen dat dit gebeurde vanwege de problemen die ook hem en zijn broer uit Egypte deden vertrekken, maar dat hij zou nalaten om bijkomende informatie in te winnen over het onderzoek. De onwetendheid en desinteresse in hoofde van M. en voormelde manifeste tegenstrijdigheid over de plaats waar de moord gebeurde, laten naar het oordeel van de Raad niet toe verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen in dit verband.

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt vastgesteld “*Ten slotte moet worden opgemerkt dat jullie geen van beiden moeite deden om een permanent verblijf in Griekenland te bekomen, hoewel jullie daar ettelijke jaren hebben gewoond. Jullie hadden al die tijd een tijdelijk verblijfsrecht (zie CGVS, p. 6) dat dus in principe op een bepaald moment zou kunnen worden stopgezet, in welk geval niet kon worden uitgesloten dat jullie gedwongen zouden zijn terug te keren naar Egypte. U stelde dat er een mogelijkheid bestond om via een advocaat een permanent verblijf te verkrijgen, maar de kaart van zes maanden die jullie telkens kregen volstond voor u (zie CGVS, p. 7). Ook uw broer stelde weinig interesse te hebben in een lang verblijf in Griekenland (zie CGVS M, p. 2). Van iemand die beweert in levensgevaar te verkeren bij een terugkeer naar Egypte, zou men verwachten dat hij alles in het werk stelt om zo snel mogelijk permanente bescherming te bekomen op een veilige plaats. Dit deden jullie kennelijk niet,*

hetgeen jullie vrees voor Egypte sterk ondergraaft.” Ook deze vaststellingen en overwegingen blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.5. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.7. De stelling in het verzoekschrift dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*“Country Policy and Information Note. Egypt: Christians”* van UK Home Office van november 2016 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016) en aan de op 24 november 2017 aan de Raad overgemaakte aanvullende nota (*“Country Policy and Information Note. Egypt: Christians”* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 3 juli 2017), blijkt evenwel dat eind 2013 de rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte

het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 24 november 2017 overgemaakte update (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017 blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité/commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het louter poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de stelling dat de aanslag op een bus met Koptische christenen op 27 mei 2017 de problematiek in zijn thuisland illustreert, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse

razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"(...) De overlijdensakte van uw broer en de documenten die erbij horen en het proces-verbaal aangaande de ontvoering op uw zus hebben slechts bewijswaarde in het kader van een aannemelijk en coherent relaas, wat hier niet het geval is. De overige documenten ondersteunen uw identiteit, uw herkomst en uw religie. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt."*

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS